

Юрій Логвин

Юрій Логвин

Юрій Логвин — знаний український художник-графік і письменник, який щасливо поєднав в собі ці два таланти. Він є автором однієї з перших серій загальноживаних українських марок. 2012 року здобув звання «Золотого письменника України».

Як каже сам автор, оповідань та новел він не пише. Він пише оповідки — і розповідає і малює різні історії. «Мої Дікамерони» — це насамперед яскраві замальовки талановитого художника: люди, події, пейзажі — все те цікаве, свідком чого був майстер у своєму житті, з'являється перед нами, нібито величезне полотно, створене яскравими мазками митця. Та все ж таки основою оповіді стають етюди оголеної натури, тож не випадково, що, наслідуючи Боккаччо, автор назвав свій твір «Мої Дікамерони».

Знайома-незнайома дівчина вже зайшла у воду. Якраз так, що вода закрила лоно. Стояла боком до мене, намилювала черево. Швиденько витяг із капшука аркуш паперу. На ньому раніше почав малювати лемка з бондарні. Склав аркуш навпіл і на чистому боці заходився шкрябати свій перший малюнок жіночої оголеної натури. Малював покvapливо, по кілька разів перетирав гумкою невірні штрихи. Хоча це ніяк не покращувало зображення.

Поки гiбiв над цим аркушиком і намагався олівчиком передати захват від її пружних рожевих цицьок, вона кілька разів поглядала в мій бік. Проте нічого не крикнула й знову пальцем не сварила. Хоча добре бачила: я її малюю!

МОЇ ДІКАМЕРОНИ

МОЇ ДІКАМЕРОНИ

Гола правда. Без силікону, ботоксу і макіяжу

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6306-5

9 789661 463065

Kraft foods

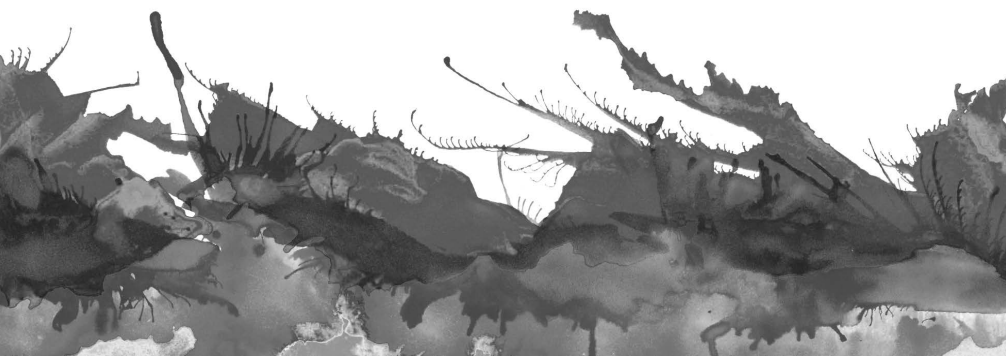

ІНТЕР

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Юрій Логвин

МОЇ ДІКАМЕРОНИ

Юрій Логвин

МОЇ ДІКАМЕРОНИ

Дипломант
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс,
пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Л69

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика

Дизайнер обкладинки *Юлія Романіка*

В оформленні книги використані ілюстрації автора

ISBN 978-966-14-6306-5

© Логвин Ю. Г., 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля, видання
українською мовою, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2013

Любий Читачу!

Перш ніж Ти почнеш читати, автор має дещо пояснити. Коли ці химерні оповідки склались у єдиний рукопис, подумалось, а чи не назвати його «Сучасні Декамерони» або «Мої Декамерончики»? Та добре пригадавши «Декамерон» незрівнянного Джованні Боккаччо, автор одразу охолов. Бо йому, при всій замилюваності власними доробками, вистачало здорового глузду знизити на кілька порядків свої амбіції. І тому він пішов по лінії «приколу», анекдоту. От і замінив «е» на «і» під впливом глобальних тенденцій. Отак і з'явились «Мої Дікамерони».

А цю книжку автор присвячує всім своїм прекрасним моделям, натурницям і фрейлінам. Вони були справді прекрасні і натуральні — без силікону, без ботоксу і макіяжу. Без усього. Голий тобі реалізм.

У цьому Ти, любий читачу, зможеш переконатись, якщо прочитаєш текст і добре розглянеш малюнки.

Що пам'ятаю...

Оскільки цей текст не зовсім звичний (у супровід йому додаються картинки), то хочу дати коротке пояснення.

Починаючи з доби Ренесансу, коли монументальні зображення в храмах і палацах доповнилися станковими творами, європейське світське мистецтво трималося на чотирьох стовпах: портрет, пейзаж, натюрморт і оголене тіло (звісно ж, жіноче).

Власне, автор є прихильником традиції, а тому хоче розповісти про ці чотири жанри. І про ті, що йому пощастило намалювати з натури, і також ті, які залишилися красивою мрією. Як казав один старий бушмен із південноафриканської пустелі Калахарі, «Я такий молодий, як найпрекрасніше бажання в моєму серці, і такий старий, як усі нездійсненні мрії мого життя»...

Але розповідь почну не в традиційному порядку, а з натюрмортів. Їх було чимало. І просто прекрасних. Щоправда, багатьох предметів і наїдків ви (як, зрештою, і я сам) ніколи не побачите й не скуштуєте. Вони щезли разом із минулим...

Це весна 1944 року. Мені було так добре, так добре, що й не вимовити! Бо надворі тепле сонечко, земля скрізь підсихає. І грязюка вже не загрожує моїм благоденням черевичкам.

На деревах листя ще не закуріло легеньким зеленим туманом. Тільки вилазять світло-зелені листки півників, немов гострі леза ножів. Вилазять із пречорної масної землі.

Мене нарешті випустили на вулицю. Бо і взимку, і від початку весни сидів у хаті. Не було ні доброго одягу, ні взуття.

Будинок, де ми знайшли черговий притулок, нагадував великий куб — усі чотири стіни були точнісінько однакової довжини.

Стояв він на пагорбі й дивно хилився кожною стіною, дерев'яною, обдертою, униз до долини. Але не падав, не розвалювався. У кожній стіні двері, із кожного боку на іншому рівні.

Ми, дітлахи з цього будинку, згуртувались біля південних дерев'яних сходів. Вони вели на вузьку дерев'яну галерею. Хто сміливіший, піднімався вгору сходинками. Залазили на вичовгані лискучі перила й стрімко з'їжджали вниз.

І ось, у самий розпал нашого катання, зарипіли дошки галереї.

І на яскраве сонечко вийшов найповажніший мешканець цього кубоподібного будинку. За спиною його пошепки величали «інтендант». Це перше іноземне слово, що я вивчив. На інтендантові теліпалася гімнастерка. На ногах роздувалися галіфе. Чобіт не було, натомість з-під галіфе визирали не вкриті засмагою білі ноги й кальсони, на гудзиках, а не на шворочках, які ми бачили в поранених солдатів. Ті поранені виходили крізь дірку в паркані та стояли, простягнувши на долонях шматочки сірого мила. Мінjali мило на хліб і тютюн. Стояли в сірих байкових халатах, із сіро-жовтими об-

личчями. З-попід халатів виднілися кальсони зі шворками-зав'язками.

Інтендант у правиці тримав світло-жовтий дерев'яний ящик. Його грубо розпиляні дощечки їжачились на всі боки свіжими скабками. У лівиці міцно тримав новісіньку, чистісіньку гімнастюрку.

Він постояв на першій сходинці. Повів головою на всі боки. Покліпав, покліпав очима на сонце. Ступив униз на одну сходинку й сів. Ящик поставив біля себе. Але не рівно, а під нахилом. І нам відкрилося неймовірне, казкове багатство — на дні ящика лежали копчені вобли, наче ковані з червоної міді. А зяберні кришки блищали, наче величезні золоті монети. Крім копчених риб, у ящику до похилого дна притулилася бляшанка з-під свинячої тушонки. Блискуча бляшанка, мов дзеркало, відбивала своїми опуклими боками викривлене зображення копченої вобли й такі ж викривлені, немов закручені, вільхові дощечки.

Грубо розпороте денце бляшанки відгорталось нерівними, гострими краями-лезами. І світилось ізсередини золотим дзеркальним нутром, до якого приліпились розводи білого смальцю. На дні, мов грудочки якихось золотавих самоцвітів, містилися кавалочки консервного желе. Це — що бачили наші очі. А що відчували наші носи? Та нас просто затопило дивною сумішшю запахів копченої вобли, лаврового листа, ледь кислуватого аромату свіжого смальцю.

Не знаю, може, у моїх випадкових друзів запаморочилися голови. Мене той дивний аромат просто наскрізь пробив і неймовірно напружив. Я більше не міг відвести очей від нутрощів вільхового ящика. І водночас бачив (може, у мене тоді був кращий боковий зір?), як інтен-

дант витяг із нагрудної кишені катушку з білими нитками та голкою, застромленою в них. Виявилось, що нитка вже в голці. Мешканцеві лишилося тільки відмотати нитку, обірвати її та зав'язати вузол. І він заходився підшивати білосніжний комірець до вовняної офіцерської гімнастюрки. Шив довгенько, бо робив усе ретельно, по-бабському, але дуже повільно.

Ми всі стояли тихо й дивились на копчених риб і бляшанку. І час від часу хтось сопів носом, утягуючи в себе спокусливі запахи.

Коли служивий скінчив шити, він забрав копчених риб із ящика й повернувся в будинок.

А ящик із бляшанкою лишив на східцях.

Як ми не порізались об гострі краї, я не можу зрозуміти. Просто зараз мені це важко уявити.

Хлопці по черзі видряпували пальцями смалець. Я дуже боявся, що мені не дістануться ті золотаві кульки драглів на дні бляшанки. Моя черга пішла саме в той час, коли від смальцю не лишилося й сліду. І округинки драглів дісталися мені.

Як бачите, про один зі своїх перших натюрмортів я розповів. Тепер спробую розповісти про краєвид.

Рік 1943, літо. Теплий-претеплий день. По бірюзовій бані неба купками білого диму пропливають світлі хмарки. Від них по землі пробігають такі ж легенькі тіні, тільки фіалкові. Їхній шлях проліг вохристою дорогою і стежками поміж припорошеної золотавим порохом зелені.

Хорол плине блакитним плесом і здається мені широким. І зовсім мене не дивує, що Хорол — річка велика й широка, а я бачу на тому березі людей. З усіма подробицями постави й одягу.

І міст мені видається височенним, і так страшно дивитися на воду, яка там, у глибині, під ним.

Ми перейшли мостом на лівий берег. Тоді нам треба було спуститись із насипу дороги, щоб потрапити луками на Чумацьку вулицю.

Ось ми вже йдемо з бабусею Мінною лівим берегом Хорола. Бабуся відпустила мою руку, і тепер я можу вільно стрибати по зелених мочарах.

Трава зелена-зелена, соковита й тепла. А вода між кущиками трави теж тепла, аж гаряча. І золотаво-коричневого кольору. Тхне болотом і потолоченою рогозою. І скрізь у кущиках густої, неначе емальованої, зеленої трави сяють блакитні зірочки незабудок.

Ми чимчикуємо берегом. Бабуся — теплою, вибитою, вичовганою стежкою. Я — обабіч, по теплих мочаринах. І сонце сяє, пряхить на всю силу, хоча ще на обід лише підбивається...

На правому березі рух, галас. Звуки несуться над водою по всій долині річки.

Звуки — незрозуміле гелготання та дзвінкі удари по м'ячу. То німці грають у волейбол. Німці в чорних трусах, а тіла мають рожеві, ніби поросячі. Там, де німці грають у волейбол, очерет скошено. Зарості очерету значно вище по течії. У тих далеких очеретах уже цієї осені ми сидітимемо три дні, ховаючись від поліцаїв. І врятуємося від «мандрівки» в Німеччину...

Наша стежка повертає праворуч, і ми виходимо на луки. У кінці стежки починаються садки, хати й височенні осокори вулиці Чумацької.

Ліворуч, на початку вулиці Чумацької, під височенним осокором стоїть добротний будинок. Ми в ньому винаймаємо куток. Господиня — Міля Василівна. У неї дочка,

доросла тітонька. І в них, у Мілі Василівні й дочки, здоровенний котяра із превеликими цупкими вусами. Я йому таки підстриг вуса іржавими, але дуже гострими ножицями. Був великий рейвах. Здається, це й спричинило те, що нам довелося шукати новий притулок. Хоч то було вже пізніше.

А зараз ми повернули праворуч і йдемо прямо. Не знаю, на що я задивився, але тільки зараз я бачу, що майже в кінці стежки стоять кілька німців з автоматами на грудях. Обабіч стежки в щедрій зелені застигла німецька танкетка. Для нас із бабусею це однаково страшний танк.

Особливо жажливий вигляд німця в чорній формі. У нього і пілотка чорна, і навушники. Він наполовину, по пояс, висунувся з люка цього панцирного дива. Що було незвичного в самій танкетці, то це її колір. Не сіро-зелений із плямами та переливами, як інші німецькі машини й танки, а жовтаво-кремовий. Як тепер я розумію, камуфляж африканського походу Роммеля.

Ми стежкою йдемо на німців.

І ще було найдивніше, як я тепер мислю, що німці зішли зі стежки й пропустили нас. Коли ми проминули їх, я почав озиратись. Та бабуся легенько шарпонула за руку, і прошелестіло над моєю головою: «Іді бистрей!..»

А от у Сорочинцях, коли бабуся Мінна, зі мною йдучи, зустріла знайому, проти нас ішло двоє поліцаїв у чорних каскетках. На чорних піджаках білі пов'язки. Старі жінки ледь встигли відступитись у куряву й реп'яхи. Поліцаї пройшли повз нас, навіть не зиркнувши в наш бік.

Як я тепер розумію, ми з бабусею не цікавили ані німців, ані поліцаїв.

У якій справі тоді повз нас прогупали добрими чоботами поліцаї, не можу ані сказати, ані уявити.

А от що робили німці на лівому березі — зрозуміло. Вони охороняли той берег, щоб до річки не підкрались партизани й не лупонули по тих рожевих волейболістах.

От такий собі пейзаж, хоч би його варто назвати стафажем. Тобто таким видом пейзажу, де відбувається якась подія за участю людей.

А ось портрети з'явились пізніше, коли я намагався намалювати людей такими, як вони є. Хочу розповісти про портрет, що мені пощастило зробити через багато років після Миргорода. Моя остання студентська практика. Гасаю знаменитими трипільськими пагорбами. Прабатьківщина всього нашого землеробства. Адже ось у цих місцях шість тисяч (!) років тому почали засівати лани пшеницею. А в 1933-му влада забрала всю пшеницю до колоска, до зернини.

Горби, груди й пагорби тут крутими хвилями здіймаються й опадають. Земля трипільська тепла, жива, де заросла травичкою та полином, де засіяна медовою гречкою, де чагарниками закучерявилася на схилах. І я гасав цілими днями з горба на пагорб, з однієї долини в другу.

Отож, я вискочив на високу гору. На її вершку — чепурна хата. Побілена свіжо, призьба підведена рудою глиною. Стріха рівно підрізана.

Біля хати старий дід — борода сива, шовкова, із глибоких зморщок засмаглого обличчя визирають добрі сірі очі.

Я не міг пропустити таку натуру та швидко вмовив старого посидіти, поки я зроблю його портрет.

Відійшли ми трохи від хати. І посеред картопляних кущів я посадовив діда на одну табуретку, а на другій сам примостився.

Зміст

Передмова.....	7
Що пам'ятаю.....	11
Форшмак із сельодки	23
Дебют.....	31
«Цитадель».....	47
Рік 56/57	61
Третій — «золотар».....	77
Мальовані горщики	91
Млинок «сталінець»	107
Сітка.....	115
Електрик.....	125
Літо 63	137
Судак	145
Візит.....	157
Горохове поле	167
Лікар Лука	183
Таємниця	193
Ледачий кіт	199
Обід із цитатами	205
Книга Маркізи	217
Дівчата нашої країни	237
Ревнощі	243
Імені не пам'ятаю.....	251
Небога перекладачки	255
Остання модель агента «Яреми».....	259
Прощавай, чужа наложнице	263
Басейн	293

Літературно-художнє видання

ЛОГВИН Юрій
Мої Дікамерони
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Р. В. Мельників*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *В. Т. Кошко*

Підписано до друку 06.11.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля»»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ «Універсальний бізнес»»

83096, м. Донецьк, вул. Куїбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Логвин Ю.

Л69 Мої Дікамерони : роман / Юрій Логвин ; передм. О. Черногуза. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 304 с. : іл.

ISBN 978-966-14-6306-5

Автобіографічні замальовки знаного художника і письменника розкривають подробиці життя літературно-мистецької богеми другої половини ХХ століття. Письменник пропонує нам художні замальовки в чотирьох жанрах: натюрморт, пейзаж, портрет — і, звичайно ж, оголена натура, яку від юних років автор прагнув зафіксувати у своєму альбомі.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Переможці конкурсу

Друга премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Хто такий той дивний обліковець і чому він обрав для опіки 18-річну Мілу? У світі нематеріальному обліковці людських душ — найзагадковіші постаті. Їм суворо заборонено втручатися у життя своїх опіканців. Їхня мета — вести облік радощам і жалям. А потім усе переводити у гроші. Навіщо — питання, на яке жоден з обліковців не знає відповіді. Та що станеться, коли цей світ і світ потойбічний перетнуться і людина зможе побачити свого обліковця?

Третя премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Прикрашена кришталем і діамантами та напакована коштовними речами золота клітка не перестає бути кліткою. Навіть якщо поневолену пташку господар возить за собою, мов оздобу, по модних вечірках і дорогих курортах, — це не дає їй свободи.

Льона-Альона у шлюбі почувалася не просто позбавленою голосу пташкою з підрізаними крильми, а ще й зазнавала жорстокої тиранії та знущань від свого «господаря», чоловіка-самодура. Та навіть така сумна історія може закінчитися щасливо. А точніше, поступитися місцем зовсім іншій: у якій ти комусь цікава, де тебе люблять і просто хочеться жити. І початися все може в соцмережі з маленької зеленої цяточки в чаті, яка позначає твою присутність.

«Коронація слова–2013»!

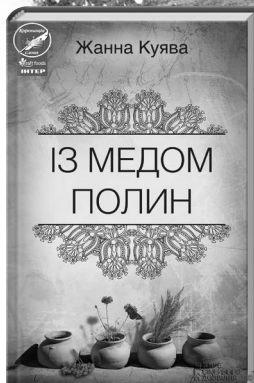

Спеціальна відзнака
від ГО «Книжковий простір»
літературного конкурсу
«Коронація слова–2013»!

Коли тобі випадає можливість змінити своє життя — це везіння чи прокляття? Семеро пасажирів одного автобуса занурені кожен у власні невеселі думки. Вони й гадки не мають, що опинились разом не випадково. Відтепер доля незнайомих — перетвориться на шахові фігури в якійсь незбагненній і моторошній грі. І вони мають зробити вибір, від якого залежатиме їхнє майбутнє...

Сучасна сага
у кращих традиціях класичної
літератури!

Валя, Рита, Таня, Марія — про таких кажуть «нерозливвода»: разом зростали, ділилися мріями та сподіваннями. Але з часом кожна пішла своєю дорогою. Одна облаштувала своє життя, друга втратила себе й не знає, як жити далі, інші... Вони зустрінуться через п'ятнадцять років і почнуть оповідати свої історії. Тієї ж миті з'ясується, що їхні шляхи не розбіглися, а навпаки...

Генеральні партнери конкурсу «Коронація слова»

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери

